

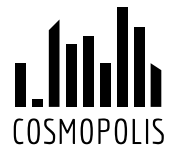
THRILLER

S. C. LALLI

ODVOZ PRO SÁRU

NA SEDNOUT DO ŠPATNÉHO AUTA
MŮŽE BÝT OSUDNÉ...

COSMOPOLIS

S. C. LALLI

**ODVOZ
PRO
SÁRU**

Přeložila Petra Královcová

Are You Sara? by S. C. Lalli

**Copyright © 2022 Sonya Lalli, by arrangement with CookeMcDermid
and Kristin Olson Literary Agency. Originally published in English
by HarperCollins Canada and William Morrow.**

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Petra Královcová, 2023

Cover photo © YIUCHEUNG / Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-3634-6

Pro Saraswati

ČÁST I.

1.

Čtvrtek 29. září

„Na záchodě je mrtvá holka.“

Zvednu pohled. Gavin na mě zírá a na levé ruce balancuje s tácem prázdného nádobí.

„Mrtvá?“ přeptám se.

„Skoro. Kdo ji sakra obsluhoval?“

Pokrčím rameny. I když tu dnes v noci bylo narváno, za barem jsme byli s Gavinem sami. Musel ji obsluhovat jeden z nás.

„Postarej se o ni, jo?“ požádá mě.

„Zrovna jsem na odchodu.“

Ukáže za sebe. „Dostaň ji odsud a pak můžeš jít.“

„Ale...“

„Prostě se o to kurva postarej, Sáro.“

Gavin se vypaří dřív, než stihnu protestovat. Je tak galantní. Otráveně se vydám barem k záchodům. Je teprve něco po druhé ráno a zavíračku jsme vyhlásili před půl hodinou, ale pár desítek opozdílců ještě dopijí a usíná na stolech.

Otevřu dveře na dámské toalety a najdu dvě nohy v džínách vykukující ze zadní kabinky. Vzdychnu.

„Hej,“ zkusím to. „Hej ty!“

Nechám za sebou zaklapnout dveře. Dívka neodpovídá. Udělám další krok.

„Musíš vstávat.“

Sama ji nezvládnou. Měřím metr šedesát a jsem si setsakra jistá, že

ji neunesu. Dívka zasténá a já zjihnu. Říkám si, jak je mladá. Gavin nám nařídil v týdnu nekontrolovat občanky, díky tomu se podnik ještě drží nad vodou.

„Jsi v pořádku?“ Kleknu si na všechny čtyři a nakukuju pod dveře. Dívka leží na zádech s hlavou opřenou o spodní část mísy. Má na sobě tmavou vyšisovanou džínovou bundu podobnou té mojí a dlouhé čokoládově hnědé vlasy má přilepené k obličejí.

Natáhnu ruku a odhrnu jí vlasy. Když se pořád nehýbá, dveře podlezu. Je taky malá, a tak se tam na zem obě vejdemo, i když jen taktak.

„Hej,“ řeknu jemnějším tónem a zatřesu jí pažemi. „Pomůžu ti, jo?“

Nechá se odlepit od podlahy, částečně ji podpírám. Zaklapnu víko a podaří se mi ji posadit na mísu. Její kabelka Marc Jacobs mi naráží do boku.

„Kdo jsi?“ zeptá se vyčerpaně.

Usměju se, vděčná, že se probírá. „Sára.“

„Vážně? Já jsem Sára, tedy Sarah! S ,h' na konci.“

„Já bez ,h'“ Odmlčím se. „Kde máš kamarádky? Mám pro ně dojít?“

„Nemám žádný kamarádky.“

Otevřu pusy a chci něco říct, ale ona pokračuje.

„Moje kamarádka odešla domů s mým kamarádem,“ vypráví monotónním hlasem, „jestli chápeš, jak to myslím.“

„Takže tu jsi sama?“

Sarah se zachichotá, jako bych byla trapná. „Jsem tu s *tebou*.“

Když jí pomáhám dostat se přes kuchyň k zadnímu východu do klidné ulice rezidenční čtvrti, držím Sarah kolem pasu. Je svěží podzimní noc, a když se roztřeše, zapnu jí bundu.

„Ty jsi liška,“ zamumlá opile. Díváme se z očí do očí a já se zasměju.

„Ty taky.“

Nakloní se ke mně a něžně mě políbí na tvář. „Nechceš si zahulit?“

„Ráno mám školu.“

„Všichni máme ráno školu,“ oduší.

„Mám ti zavolat odvoz?“

Sarah neodpovídá, ale ze zadní kapsy vytáhne jointa. Mám chuť se zeptat, jestli jí to v jejím stavu připadá jako dobrý nápad, ale nejsem její matka, a tak mlčím. Místo toho sleduju, jak se opře o cihlovou zeď budovy, jednu nohu přehozenou přes druhou, zapálí si jointa a přiloží ho na spodní ret. Vypadá neuvěřitelně skvěle. Už celou věčnost jsem nehulila a vlastně ani nemám trávu ráda, ale když mě vybědne, abych si šlukla, neváhám.

Během pár minut jsem sjetá. Sarah je jak otevřená kniha, a já se směju něčemu, co si už nepamatuju, že řekla. Zahaluje mě obláček dýmu, příjemný a horký, a jen mlhavě si uvědomuju, že pouliční světla jako by začala blikat do rytmu *Hey Jude* od Beatles. Když dole v ulici zastaví černé auto a zhasne světla, Sarah mě vezme za ruku.

Zdá se, že si myslí, že jsme kamarádky. Mluví upřímně a já ji slyším, ale neposlouchám. Hlava mi klesne dozadu, na tváři cítím noční vzduch. Mezi stromy na mě pomrkávají hvězdy.

„Do prdele,“ prohlásí najednou. „Už musím.“

Uvědomím si, že sedím na obrubníku, a tak se zvednu, abych ji doprovodila. Zápolí s telefonem a objednává si odvoz. Jsem pětadvacet minut od domova, ale jsem na takovou cestu příliš mimo, a tak udělám totéž.

Telefony nám cinknou ve stejnou chvíli. Náš odvoz se blíží.

„Přeješ si někdy být někdo jiný?“ zaslechnu její otázku. Vzhlednu a vidím, jak se dívá do ulice.

„Jo, pořád,“ odpovím.

„Kým bys byla?“

Na to nedokážu odpovědět. Obtížně hledám slova, jako by mi uvízla hluboko v krku.

„Já bych byla lady Macbeth.“

Chystám se jí sdělit, že lady Macbeth je fiktivní postava, ale za rohem se vynoří auto a zastaví u nás.

Sarah mě obejmě. „To musí být pro mě.“ Jsem zpomalená, a než se mi podaří reagovat zvednutím paží, je pryč.

Mlhavě uvažuji, že bych se vrátila dovnitř, abych řekla Gavino-
vi, že odcházím, ale přijede další auto. Vpotácím se dovnitř, a jen co
dosednu, zavřou se mi oči.

„Jste Sára?“ ozve se zepředu hlas.

„Ano,“ odpovím a okamžik nato usnu.

Řidič mě probudí, vrčí na mě, že mám vystoupit. Snažím se posadit
rovně, ale točí se mi hlava. Řidič na mě zase řve.

„Povídám vystupovat!“

„Dobře, dobře.“ Otevřu dveře auta. „Už jdu.“

Je tma a je mi zima. Přitáhnu si bundu kolem těla a snažím se
přijít na to, na které straně Hillmont Road mě řidič vysadil. Ulice
je plná stromů, ale nic mi tu není povědomé. Stromy jsou vyšší,
listnatější. A domy...

Zamrkám při pohledu na ten před sebou. Je třípatrový, s třešňo-
vě červenými dveřmi a okenicemi. Bohatí by tomu řekli koloniální.
Otočím se dokola, jako by se můj mizerný malý domeček měl ma-
gicky objevit na druhé straně ulice. Srdce se mi sevře. Je tam další
usedlost.

„Sakra!“ Dřepnu si na obrubník, už se začínám probírat. Chlad mi
čistí hlavu. Vyběhnul se mnou ten řidič, nebo jsem nasedla do špat-
ného auta? Otevřu mobilní aplikaci a vidím, že moje auto je nejspíš
na cestě do Hillmont Road, zřejmě s tou druhou holkou, Sarah, na
palubě. Oddám mapu. Malá modrá tečka mi ukáže, že mě vysadil
na bohatém předměstí na druhé straně Windermere.

Zkousím si objednat jiné auto, ale aplikace se mi zablokuje a ozná-
mí, že moje karta byla zamítnuta. To mám tedy vážně kliku, zrovna
když jsem po třetí ráno kilometry od domova.

Najednou se v domě rozsvítí a za jednou z okenic prosvítá
nažloutlá záře. Když mám pocit, že vidím kolem okna projít stín,
přiznám si porážku a vykročím. Proplétám se předměstím, pod bo-
tami mi šustí první podzimní listy, až konečně najdu Main Street.

Na tomhle konci města obchody prodávají dupačky z organické bavlny a kuchyňské náčiní na strouhání citronové kůry a loupání dalšího ovoce, které ani netuším, že se dá loupát. Zřídka chodím tímhle směrem, a tak se přistihnu, jak si prohlížím výlohy a dívám se na všechny ty věci, které nikdo nepotřebuje, ale všichni chtějí. V obchodě s dámským oblečením jsou vystavené kardamonově zelené večerní šaty. Napadne mě, kdo v tomhle ospalém vesmíru proboha potřebuje kardamonově zelené večerní šaty?

Pomalu, ale jistě se ulice proměňují. Nikde zatím není ani jedno auto a Main Street je posetá kavárnami a restauracemi, antikvariáty, tělocvičnami, obchody s potravinami a dalšími místy závislými na studentech, jako jsou kina. Přejdu kolmou ulici, která nejspíš povede ke kampusu, a tedy zpět ke Gavinovu baru, ale dál směřuju na sever. Je čtvrt na čtyři ráno a ještě mám před sebou kus cesty.

Kráčím blok za blokem a konečně se blížím. V téhle části Windermere toho moc nepřežilo. Kromě nehtového studia tu a tam nebo smíšeného zboží je většina obchodů zabedněných. Když se dostanu do Hillmontu, zamířím na východ. Už jen dva bloky. Minu zchátralé bytovky, školku a pak zastavím. Něco je špatně.

Vzhlednu. Odněkud zpředu vychází podivný ruch. A světla. Blikají? Mžourám, snažím se na to přijít. Nejsem schopná říct, jestli někdo z mých sousedů nechal zapnuté světlomety, nebo jsem ještě sjetá.

Přejdu poslední křižovatku před domem, pomalu. Jsem jen patnáct metrů daleko a zaostřím na blikající světla. Je to policejní hlídka.

„Dobrý den?“

Chraptím, a tak si odkašlu a jdu blíž.

„Dobrý den?“ zkusím to znovu.

Můj dům je zastrčený pod rozbitou pouliční lampou a všude je tma jak v pytli. Na chodníku před domem se vynoří mohutná tmavá postava, a jak se blíží, ztuhnu.

„Kdo jste?“

„Madam, držte se dál.“

„Proč?“

„Jsem strážník Reynolds a vy zůstaňte tam, kde jste.“

„Ale to je můj dům. Bydlím tu.“

Policista už je tak blízko, že na něj vidím. Svou rozložitou postavou blokuje vchod.

„Vy tady bydlíte?“

„Hillmont Road 72.“ Odmlčím se. „Proč?“

Právě v tu chvíli se někde v dálce rozkvílí policejní siréna. A pak další. A ještě jedna.

Srdce mi buší, když si uvědomím, že se přibližují. Ustoupím ze silnice a protáhnu se kolem strážníka.

„Madam, ne...“

Popadne mě za paži, ale je pozdě. Spatřím ji.

Povědomá džínová bunda. Záplava čokoládově hnědých vlasů stékající po schodech.

Podlomí se mi nohy. Cítím, jak mě zachytí dvě paže, když sklouznu na zem.

„Znáte ji?“ zeptá se strážník Reynolds.

„Jo,“ odpovím těsně předtím, než se mi zatmí, „jmenuje se Sarah.“

2.

SARAH ELLISOVÁ

O tři roky dříve

Všichni mě dnes štvou.

Právě jsem se vrátila domů od Journey. Ona, já a Felix jsme se učili na ten test z matiky, ze kterého jsem pěkně vystresovaná, a moje matka zavolala, aby se ujistila, že přijdu domů na večeři. Vážně si nepamatuju, co jsem jí odpověděla, ale když jsem zavěsila, Journey mi řekla, že bych na ni měla být milejší. Já jsem pak Journey poradila, že by si měla tu a tam vytrhat obočí, i když ho má perfektní, a... no pak mě prostě vykopla.

Do zítřka to bude dobré, nebo možná do čtvrtka. Už jedenáct let je to moje nejlepší kamarádka, ještě z prvního stupně, a fakt se spolu půlku času hádáme, ale ani jedna z nás nemá sestru, takže tak. Když se do toho s Journey pořádně opřeme, je fajn mít nablízku Felixe, protože i když z nás tří je ten nejméně zralý a nejotravnější, je alespoň dobrý nárazník.

Upřímně, kvůli té hádce se cítím trochu provinile, a tak jsem právě napsala Journey zprávu s omluvou. Dokážu být pěkná mrcha, když jsem ve stresu, ale nejsem v algebře tak dobrá a *vážně* chci dostat jedničku.

V Bishop Bailey Hall nevyšilují, protože vědí, že rodiče mají největší strach z toho, že jejich děti nebudou tak úspěšné jako oni. Proto ze mě musí jednou být doktorka, proto můj bratr Adam zrovna odešel na Stanford a proto mi matka prohlíží věci, aby se ujistila, že neberu drogy. A proto si musím tenhle deníkový záznam psát

do mobilní aplikace chráněné heslem, namísto abych ho napsala do jednoho z těch nevkusných zápisníků, co mi kupuje každé Vánoce.

Nejde jen o ty zápisníky. Taky mi pořád kupuje květované šaty do kostela, i když tam nikdy nechodíme, a domlouvá nám wellness pro matku s dcerou, jenže to musí kvůli práci skoro pokaždé zrušit. Jde o ten podělaný pokoj, kde zrovna teď jsem, který mi vyzdobila, jako by to byl nějaký domeček pro panenky. Do tohohle domu jsme se přestěhovali v době, kdy už jsem byla na pokoj na hraní moc velká, ale ona stejně chtěla, aby ho její malá novoanglická Barbie měla. Vyzdobila ho bledě růžovými tapetami, načechranými polštářky a toaletním stolem se zrcadlem. Přisahám, že křeslo, ve kterém jsem teď schoulená, stojí stejně, jako někteří lidé dají za auto.

Moje ložnice je mnohem víc v mém stylu, ale sešla jsem sem, nejspíš abych udělala matce radost. Někdy se na mě dívá, jako by nevěděla, kdo jsem, a mě to zlobí a jsem smutná, že je ze mě vždycky zklamaná, že nic, co udělám, není dost dobré. A tak si pustím psu na špacír, rozbřečím ji a pak jdu sem dolů a zavrtám zadek do tohohle pitomého křesla a z bluetooth reproduktorů pustím nahlas Adele, což je můj způsob, jak se jí omluvit. Jak jí říct, že jsem pořád její malá holčička.

I když nejsem. Už dávno ne.

Uf, tohle je tak hloupé. Co to vůbec dělám?

To Journey mě přivedla na tenhle nápad s deníkem. Minulý týden se mně a Felixovi chlubila, že si její rodiče dělají starosti, jestli se nebojí zkoušek na vysokou, a poslali ji na terapii. Byli jsme v jídelně a ona fakt chtěla, aby to všichni slyšeli, protože si vysloužila spoustu soucitných pohledů a povzdechů. A teď každému, kdo ji poslouchá, vykládá o sezeních, kde jí poradili si v zájmu duševního zdraví „věci zapisovat“.

Oba mí rodiče jsou doktoři, ale věří jen na neduhu těla. Jednou mi táta řekl, že v podstatě všechny případy deprese by se daly spravit, „kdyby ty lemry zašly občas do tělocvičny“. A když před pár lety umřela babička, nikdo z nich nechápal, proč jsem byla smutná celé

léto. *Tak rychle* se přes to přenesli. Odložili církevní rozloučení, aby nemuseli zrušit svou cestu do Palm Springs, a kdykoli jsem brečela či vzpomínala, nebo dokonce zmínila babičku, tak mi jako úplní pitomci akorát připomněli, že jsem ji skoro nenavštěvovala.

Rodiče mě a Adama pojmenovali tak, aby udělali babičce radost, tedy, víte, ještě předtím, než měla demenci a zapomněla, jak moc miluje Ježíše a svoje vnoučata. Ale *museli* vybrat ta nejobyčejnější biblická jména? Co třeba Lydie? Mirjam? Brala bych dokonce i Daililu. Každopádně si nechávám říkat Sarah jen od babičky. Všichni ostatní mi říkají Ellisová.

Táta se vrátil z nemocnice. Slyším ho mluvit v kuchyni a za chvíličku mě zavolají na večeři. Budou mě dusit kvůli domácímu úkolu, zatímco budou poslouchat na půl ucha a číst si v iPadech zprávy. Takže bych se radši měla dostat k věci.

Ne že bych to někdy přiznala Journey, ale taky si zkusím věci zapisovat. Taky se budu víc snažit, aby kvůli mně matka nebrečela, a starat se o svoje věci, jako to dělá Adam, namísto abych to pořád jen předstírala.

Taky si říkám, jestli bych neměla začít chodit cvičit. Br. Tělocvičnu děsně nesnáším.

3.

Čtvrtek 29. září

Sedím vzadu v hlídkovém voze, paralyzovaná. Tělo té druhé, Sarah, je pořád na podlaze, přikryté bílou plachtou, a kolem nejmíň desítky policistů, zdravotníků a hasičů shromážděných na chodníku. Venku je ještě tma, ale nad východním koncem města vidím první doteky světla. Visí nad ním jako mlha. Nevím, jak dlouho tu jsem. Napadne mě, jestli jsem neusnula.

Při rázném zaklepaní na sklo se prudce narovná. Je to muž, tak pětatřicátník, s černými vlasy a ostrými rysy. I v obyčejném oblečení poznám, že je to policista.

Pootevřu dveře jen na škvírku a ten chlap do nich strčí hlavu.

„Jsem detektiv Kelly. Vyrozuměl jsem, že jste znala oběť.“

„Tak nějak,“ odpovím. „Potkala jsem ji teprve dnes v noci.“

Toporně přikývne. „Strážník Reynolds se zmínil, že jste říkala, že se jmenuje Sarah. Neznáte náhodou její příjmení nebo cokoli, podle čeho bychom ji mohli identifikovat?“

„Ano.“ Vzpomínám. „Myslím, že bydlí na jihu. Tam jak žijí všichni boháči.“

„V Orchards?“

„Jo. A její dům... je bílý, největší v ulici. Dveře byly červené.“

Detektiv Kelly se na mě překvapeně podívá, přidřepne si, aby chom měli oči ve stejné výšce. Působí nadšeně, říkám si, kdy v tomhle městě naposledy někoho zavraždili.

„Vy jste byla u ní doma?“

„To je dlouhý příběh.“ Detektiv Kelly mě požádá, abych si ho schovala na stanici.

Tam mě odveze jiný strážník. Ještě nikdy jsem na policejní stanici nebyla, ale z větší části je taková, jak jsem čekala podle toho, co jsem viděla v televizi. Velmi málo oken a zářivky. Smutná, prázdná čekárna plná nábytku, který vypadá, jako by ho neměnili od osmdesátých let. Sedím tam, dokud se detektiv Kelly neobjeví a neukáže mi, abych prošla za mřížované dveře. Následuju ho chodbou. Koberec je tmavě hnědý. Trhnu sebou. Má přesně tu samou barvu jako její vlasy.

Detektiv Kelly se zastaví před dalšími dveřmi. „Kávu?“

„Jistě.“

„Černou?“

„S mlékem, prosím.“

Vstoupím do místnosti a čekám na něj. Je tam starý stůl a čtyři židle, na stěnách není nic než oprýskaná modrá barva. Žádné falešné zrcadlo. Přemýšlím, jestli si takové místnosti nechávají pro podezřelé.

Detektiv Kelly se vrátí se dvěma papírovými kelímky. Když mi vtiskne jeden do ruky a vůně hořké kávy mě praští do nosu, vzpomenu si, jak strašně jsem unavená. Poděkuju mu a hodím do sebe půl kelímku jedním douškem.

„Takže...“ Posadí se na židli naproti mně. Vzal si pero a linkovaný blok a já sleduju, jak do pravého horního rohu naškrábe 29. září. „Budu od vás potřebovat svědeckou výpověď. Vaše celé jméno?“

„Saraswati Bhaduriová. Ale používám Sára.“ Při pomýšlení na tu druhou Sáru se zachvěju. „Bez ‚h‘ na konci.“

„Jste místní?“

Zavrtím hlavou. „Jsem z Bostonu, ale žiju tu už dva roky. Studuju práva.“

Vidím, že to na něj zapůsobilo, i když by nemělo. Ne s mými současnými studijními výsledky.